

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

திருப்புல்லாணி மாலை

விழுப்புரம் வ. உ. சி. வீதி, (நெ. 55)

ஸ்ரீநிவாஸ ப்ரஸாதத்தில் வாழும்
வழக்குரைஞர்

K. வரததேசிகாசார்ய ஸ்வாமியின்

மணிவிழா வெளியீடு

—

ஸ்ரீநிவாஸம் அச்சகம்.

புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

விலை ரூ. 2-00]

[தபால் தனி

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ரஹ்மணே நம: ||

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீவருணாட்சர ஸ்ரீநாராயண யதோந்ரஹ்மணே நம: ||

ஸ்ரீமதழகியசிங்கரின் ஸ்ரீமுகம்

(ஸ்ரீகார்யம், ஸ்ரீஅஹோபிலமடம்; கேட்பு: ஸ்ரீஅஹோபிலம், A. P.)

நாஸ்து ஆவணி மீ ச்ரவண நக்ஷத்திரத்தில் விழுப்புரம் அட்வகேட் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் வரததேசிகாசார்ய ஸ்வாமிக்கு நடக்க இருக்கும் ஷஷ்ட்யப்தபூர்த்தி மஹோத்ஸவ நன்னாளில் பழம்பெரும் நூலான 'திருப்புல்லாணி மாலை' என்பதை வெளியிடப்போவதாக அறிந்து ஆனந்திக்கிறோம்.

இந்த நூல் திருப்புல்லாணி ஷக்ஷத்திரத்தின் பெருமையையும், புல்லாணியெம்பெருமானின் பெருமையையும் மிகச் சிறப்பாகக் கூறுகிறது. இதன் ஆசிரியர் இதில் உள்ள ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஒவ்வொரு திருக்குறளின் வரியை அடக்கியுள்ள அழகுஅறிஞர்களுக்கு ஆனந்தம் பயப்பதாகும். எளிய தெள்ளிய நடையில் அமைந்துள்ள பாக்களைக் கொண்ட இந்த நூலை ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் பெற்றுப் பெரும் பயன் பெறவேண்டும்.

ஆஸ்திகப்ரபுக்கள் அனைவருமே இந்த ஸ்வாமி காட்டிய வழியையே பின்பற்றிப் பழைய நூல்களையே தக்க தருணங்களில் வெளியிட்டால் உலகுக்கு உயர்ந்த நன்மை உண்டாம்.

இந்த ஸ்வாமி இவ்வாறே மேலும் பல்லாண்டுகள் இல்லாளுடன் இனிது வாழ்ந்து நூற்றாண்டுவிழாவையும் கண்டு நூல்பலவற்றை வெளியிட ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹனைப் பிரார்த்திக்கிறோம் என்று ஸ்ரீமத் அழகிய சிங்கர் செய்தருளிய மங்களாசாஸனத்தை இந்த ஸ்ரீமுகத்தின் மூலம் விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீநியமனப்படி ஸ்ரீஸந்நிதிஸ்ரீகார்யம்

ஸ்ரீ அஹோபிலமடம்.

தேதி : 14-8-93

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

முன்னுரை

[ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், “ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்” ஆசிரியர், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17]

விழுப்புரத்தில் பிரபல வழக்குரைஞராய், நமது நண்பரான ஸ்ரீ. உ. வே. K. வரததேசிகாசார்ய ஸ்வாமி ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் மிக்கஊற்றமுள்ளவர். ஏராளமான ஸம்ப்ரதாய நூல்களைச் சேமித்துவைத்து அவற்றை அனுபவிப்பதில் பெரும் பொழுதைக் கழிப்பவர். அத்தகைய ஸ்வாமிக்கு (30-8-93) ஸ்ரீமக ஆவணித் திருவேணத்தன்று நடக்கும் மணிவிழாவில் “திருப்புல்லாணி மாலை” எனும் இந்நூல் வெளியிடப்படுகிறது.

இந்நூல் பல வருடங்களுக்கு முன் செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபரான திருநாராயணய்யங்கார் ஸ்வாமியால் வெளியிடப்பெற்றது. தமிழ் கூறும் நல்லுலகால் தமிழ்மறையென்று போற்றப்பெறும் திருக்குறளின் ஒவ்வோரதிகாரத்திலிருந்தும் ஒவ்வொரு குறட்பாளை உள்ளடக்கிய 133 கட்டளைக் கலித்துறைப் பாக்களால் ஆனது இந்நூல். இந்நூலாசிரியரின் திருநாமத்தை அறிய முடியவில்லை; ஆயினும் தமிழ் வேதமான திவ்யப்ரபந்தங்களின் கருத்துக்களை உட்பொதிந்து கொண்டு திருப்புல்லாணியெம்பெருமானை, ஒவ்வொரு பாடலிலும் போற்றும் பாங்கினைக் காணும்போது இவர் பரமவைணவர் என விளங்குகிறது.

இந்நூலை அச்சிடும்பணி நண்பரால் அடியேனுக்கு அளிக் கப்பட்டது. அதை ஓர் பெரிய பாக்கியமாகக் கருதுகிறேன்.

இத்தகைய நூல்கள் பலவற்றையும் வெளியிடுபவராய், நண்பர் வரததேசிகாசார்ய ஸ்வாமி பல்லாண்டுகள் வாழ அணியார்பொழில் சூழ அரங்கநகரப்பனைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

அடியார்க்கடியவன்,

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்
ஆசிரியர் ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்’

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அணிந்துரை

(Dr. V. V ராமாநுஜன். ஆசிரியர், யதிராஜ பாதுகா, 68, T. P. கோயில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி சென்னை - 600005)

நமது ஸஹ்ருந்மணியான விழுப்புரம் வழக்கறிஞர் ஸ்ரீ K. வரததேசிகன் ஸ்வாமி திருப்புல்லாணி மாலை என்ற பழைய நூலைத் தமது ஷஷ்ட்யப்தபூர்த்தி நினைவு மலராக மறுபதிப்பு செய்வது அறிந்து மகிழ்ந்து பாராட்டுகிறோம்.

திருப்புல்லாணி-தர்ப்பசயநம்-தெய்வச்சிலைப் பெருமாள் துதியாக அமைந்த இப்பாமாலையிலுள்ள 133 கட்டளைக் கலித்துறைச் செய்யுட்கள் ஒவ்வொன்றும் திருவள்ளு வனாரின் திருக்குறட்பா ஒன்றினை உள்ளடக்கியதாக உள்ளது. இப்பாமாலையைப் பாடிய திறமைமிக்க புலவர் யாரென்று தெரியவில்லை. இந்நூலின் காப்புச் செய்யுள் எம்பெருமான் விஷயமாகவல்லாமல் நம்மாழ்வார் விஷயமாகவுள்ளதால் இவர் சொருபமறிந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் என்பது தெளிவாகிறது. அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என்று பிரித்து ஒவ்வொரு திருக்குறள் அதிகாரத்திலிருந்து ஒருகுறளைத்தேர்ந்தெடுத்து அதனைத் தம் செய்யுளுள் அமைத்து 133 பாட்டுக்களாகப் பாடியுள்ளார். இதில் கடவுள் வாழ்த்து (1)—

முதுரை வள்ளுவர் அகர முதல எழுத்தெல்லாம்
ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு எனலாயமைத்த
நீதி உனையன்றி நீணிலமுய்ய நெறிமற்றுண்டோ?
மாதவ! புல்லைத்தலத்தும் என்னெஞ்சத்தும் வாழ்பவனே!

இதில் திருவள்ளுவர் மறையின் முதல் குறளை உட்கொண்டுள்ள அழகு போற்றத்தக்கதாயுள்ளது. மூன்றாம் பகுதியில் புணர்ச்சி மகிழ்தல் (111)

துனியகல் வித்து மகிழ்ந்து தாம் வீழ்வார்
 மென்தோள் துயிலின்
 இனிதுகொல் தாமரைக்கண்ணான் உலகு
 என்றிசைத்தல்கண்டு
 கனியிதழுண்டு எனைத்தோய்ந்தின்ப
 வாரியில் கண் துயின்றான்
 தனிமலர்த் தாமரைக்கண்ணான்
 புல்லாணித்தலைவன் வந்தே.

என்ற செய்யுள் மிகவும் இன்சுவையுடைத்து. இப்படிப் பல பாடல்களுள்ளன.

* புல்லாணி எம்பெருமான் பொய்கேட்டிருந்தேனே என்று ஆழ்வார் திருப்புல்லாணி எம்பெருமான் சொல்லைத் தஞ்சமாகப்பற்றி ஆவிகாத்திருந்தார். ஆழ்வாரும் ஆசாரியர் களும் போற்றும் இவ்வெம்பெருமான் விஷயமான இந்தப் பாமாலைபைப் புல்லாண்டுகளுக்குப் பின் மறுபதிப்புச் செய்து தமிழுலகுக்களிப்பது ஒரு அரிய தொண்டாகும்.

இத்தொண்டினை உகந்து செய்ய முன்வந்துள்ள ஸ்ரீ உ.வே. வரததேசிகன் ஸ்வாமிக்கு நீண்ட ஆயுள், அரோக திடகரத்திரம் மற்றும் எல்லா ஸௌபாக்யங்களையும் அருள வேனுமென என்னையாளுடையப்பன் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியெம்பெருமான் திருவடிகளில் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

V. V ராமாநுஜன்.

ஸ்ரீ:
திருப்புல்லாணி மாலை

காப்பு

பொன்மாலை சாத்தும் புயமாலை யேழ்புவ னம்புரக்கு
மன்மாலை மேல்வைத்த புல்லாணி (மாயனை) வள்ளுவனார்
சொன்மாலை யேற்றிக் கனிநூற்று முப்பத்து மூன்றுரைக்கப்
பன்மாலை நாட்டுங் குருசூரன் (பாதம் பணிசுவனே).

(அவையடக்கம்)

திருவள்ளுவர்குறட் பாவைக் கலித்துறைச் செய்யுளிற்சேர்த்
தருள்புலனை யாலைக்க (முல்பணிந்தேத்தலின் யாருமன்றோன்)
பெருமைகண் டென்சொலைப்புன்சொலென் னாதன்பு(பெற்ற
கருதி மதிப்பர் பரிதி மதிப்பெருங் காலமுமே. [தெனக்)

நூல்

அறத்துப்பால்

கடவுள்வாழ்த்து

முதுரை வள்ளு வரக ரமுத லவெழுத்தெல்லா
மாத் பகவன் முதற்றே யுலகென லாயமைத்த
நீதி யுணையன் றி நீணில முய்ய நெறிமற்றுண்டோ
மாதவ புல்லைத் தலத்துமென் னெஞ்சத்தும் வாழ்பவனே. (1)

வான்சிறப்பு

விண்ணன்று விண்ணின்று மொய்ப்பின் விரிநீர் வியனாலகத்
துண்ணின் றுடற்றும் பசியென லாற்புல்லை யூரின்மழை
வண்ணஞ் சிறந்தவன் வந்தரு ளானிடில் லாடுமுயிர்த்
தண்ணம் பயிரெனற் கையமுண் டோவிச் சுகதலத்தே. (2)

நீத்தார்பெருமை

குறைந்தா ரெனாத்தறந் தார்பெரு மைதுணைக் கூறின்வையத்
திறந்தாரை யெண்ணிக்கொண்டற்றென லாஹ வாதுணைச்சேர்
துறந்தார் பெருமை யறிந்துமென் போலிகள் சொல்லவற்றோ
மறந்தார்க ணீமறந் தேனுஞ்சொல் லாய்புல்லை வாமனனே. (3)

அறன்வலியுறுத்தல்

பொன்னுட் டிறையோட் டயிராணி போற்றும்ம் போருகப்ப்
மின்னுட்கு நாயக மென்றும்புல் லாணியில் வீற்றிருக்கு
மன்னார்க் கடியவர் சொல்வ ரமுக்கா றவாவெகுளி
யின்னுச் சொன்னுக்கு மிழுக்கா வியன்ற துறமெனவே. (4)

இல்வாழ்க்கை

மையற்ற வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படுமென்பர் புல்லைத் திருநகர்வா
ழையற் கடிமைப்பட் டில்வாழ்க்கை நீதி யமைந்தவரை
மெய்ம்மைக் கருத்(து)றச் சொல்வதன் ருேவந்த மேன்மைகளே(5)

வாழ்க்கைத் துணைநலம்

தருந்தக்க நாண்மட மச்சம் பயிர்ப்புத் தரித்தபெண்ணிற்
பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந் தின்னமையுண் டாகப்பெறிற்
பொருந்தச்சொல் லத்தன்மை புல்லைப்பி ரான்றிருப் பூவடியை
வருந்தித் தவம்புரி மாதர்கற் பல்லது மற்றில்லையே. (6)

புதல்வரைப்பெறுதல்

வாட்டமீன் மக்கண்மெய் நீண்ட லுடற்கின்ப மற்றவர்கொற்
கேட்டலின் பஞ்செவிக் கென்றனர் தேவகித் தாய்க்குத்தந்தை
யேட்டலர்த் தார்வக தேவனுக் கின்புற் றிருமையின்பங்
காட்டவந் தாணித்தக் காசினிக் கேபுல்லைக் காஞத்தனே, (7)

அன்புடைமை

வற்றாத வன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்தின்
புற்றரெய் துஞ்சிறப் பென்பது காணி வுலகுதனிற்
கற்ற ருனதன்பர்க் கல்லாமல் வஞ்சக் கயவர்க்கென்று
சற்ற கிலுமுரை யார்புல்லை வாழுந் தனிக்கொண்டலே. (8)

விருந்தோம்பல்

மூக்கிற்கு மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகத்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்தென்ப ராற்சென்று நூற்றுவர்பா
லேக்குற் றிடாது விதுரன் மனைவிருந் தென்ன நின்ருள்
காக்கத் தனிப்பொரு ளானுன்புல் லாணியிற் கார்வண்ணனே. (9)

இனியவைகூறல்

அல்லலுண் டாக்கிய வல்லவை தேய வறம்பெருகு
நல்லவை நாடி யினிய சொலினென்று நாட்டுதலாற்
கல்லெனும் பாவங் கரை(யுந் தருமங்) களிக்குமன்பிற்
சொல்லினி தாகத்தென் புல்லைநல் லாணைத் துதிப்பவர்க்கே. (10)

செய்ந்நன் றியறிதல்

உள்ளு தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்றெரி வாரென லாவிக் குவலயத்தில்
விள்ளொரு போதொரு போதெடுத் தேத்த மிகவெனக்கொண்
டள்ளலம் போரு நன் மேற்பதம் புல்கு யறிநல்குமே. (11)

நடுவுநிலைமை

தேடாது புல்குயில் வந்தாயென் சிந்தையிற் சேர்ந்துவினை
யாடாய் சமன் செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணியென லானடுக் கூறிநின்ற ள்
வாடா மலரின் கணீழி யான்புக்கு வாழ்வதற்கே. (12)

அடக்கமுடைமை

கமலமின் வாழ்வுடை யோர்புல்கு மாநகரீ ரடக்க
மமரகு ளுய்க்கு மடங்காமை யாரிடு ளுய்த்துவிடு
முமதடி பெற்றடங் குற்றே ரமரகு ளுய்ப்பர்மைக்கூற்
றெமதடி பெற்றடங் காரிருள் சேர்வ ரெனச்சொல்வனே. (13)

ஒழுக்கமுடைமை

பழுக்கும் பழமொழி பாரொழுக் கம்விழுப் பந்தரலா
லொழுக்க முயிரினு மோம்பப் படுமென் றுரைப்பர்நெஞ்சே
செழிக்குந் திருப்புல்கு மால்பதத் தன்பிற் றிருந்துவையே
லிழுக் கமில் லாமை யொழுக்கம் விழுப்பமெல் லாத்தருமே. (14)

பிறனில்வினையாமை

எய்த மதன்கணை தாங்கா தெளிதென னில்லிறப்பா
னெய்துமெஞ் ஞான்றும் விளியாது றிற்கும் பழியெனலான்
மைதவழ் மேனியன் புல்குயெம் மாயன் மலரடிக்கீ
ழுய்திறஞ் சேர்பவர் சேரர் பிறரில் லுறும்பழியே. (15)

பொறையுடைமை

ஆவிக் கொடியவ ராயொறுத் தாரையொன் ருகவையா
ரேவைப்ப ரே*பொறுத் தாரைப்பொன் போற்பொதிந் தென்னப்
புல்குத்
தேவப் பொறையினன் நெல்லைவை யாதிங் கொருபொருளாய்ப்
பூவிற்பொன் போற்பொதிந் தேவைப்பன் வாழப் பொறை
மின்னையே. (16)

* ஏகாரம் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அழுக்காருமை

அழுக்கக லாவழுக் காறுடை யார்க்கது சாலுமொன்னார்
வழுக்கியுங் கேடின் பதுவென லாவென் மனத்தழுக்காற்
றிழுக்கறு தற்கு னினையடி யேத்தி யிறைஞ்சுதற்கு
முழுக்கதி யெய்துதற் கென்றே தினம்புல்கை முன்னவனே. (17)

வெஃகாமை

பையாய் திறைபொன் படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ
செய்யார் நடுவின்மை நானு பவரெனச் செப்பினரான்
மெய்யார் பயனென் றுனைக்கொள்வர் வேருன்றை வெஃகுவரோ
மையார் உண் மாமங்கை மார்பாதென் புல்கையில் வாழ்வின்டுவே (18)

புறங்கூருமை

சொற்சிகை லாமெனக் கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினுஞ்சொல்
லற்கழுன் னின்றுபின் னோக்காச்சொ லென்ப ஈறிவுடையேர்
கற்கி யுருவெடுத் தோன்புல்கை மால்கம லச்சரண
மெற்கெனக் கூறிப் புறங்கூறி டாம விருப்பதென்றே. (19)

பயனிலசொல்லாமை

நட்படி யார்க்கருள் புல்கைப் பிரான்றிரு நாமமனத்
துட்பய னீதென் றுரையாத மாந்தரை யோகடல்கூழ்
மக்கட் பயனில்சொற் பாராட்டு வாளை மகனென்னம்
கட்ப தடியென (வென்றோத வள்ளுவர் காட்டியதே) (20)

தீவினையச்சம்

சீர்க்கு ளறிவினு ளெல்லாந் தலையென்ப தீயசெறு
வார்க்குஞ்செய்யாவிட லென்றத னூற்கொல்கொல் வாளரக்கன்
போர்க்கு மெலிதல்கண் டேநாளை லாவின்று போவெனவிப்
பார்க்கு னுரைத்ததென் சொல்வேன்புல்லாணிப் பதியண்ணலே (21)

ஒப்புரவறிதல்

தொல்கா சினியி லிடனில் பருவத்து மொப்புரவிற்
தொல்கார் கடனறி காட்சி யவரென லோர்தருமன்
செல்கூனி னூற்றுவர் சொல்கோதி னூற்றவர் சீரமுது
நல்கா மெனநல்கி னுன்புல்கை மாலரு ணன்மைபெற்றே. (22)

ஈகை

கரத்தில ராயளிப் பார்க்குமின் னாதிரக் கப்படுத
லிரந்தவ ரின் டாகங் காணு மளவென் றியம்புதலால்
வரந்தர வேண்டுமென் றுன்பாற்சொல் வேனை வலியவந்தான்
புரந்தரன் பூசிக்கும் புல்கையில் வாழுந்தி பூத்தவனே. (23)

புகழ்

போத நிலவரை நீள்புக ழாற்றிற் புலவரைப்போற்
ருதாபத் தேனூல கென்றூர் புவிக்க ணருள்செயலா
லோது புகழ்கண் டயன்போற்றுத் தென்புல்கு யூரனைச்சென்
றேதமில் லாதுபுத் தேனூல கேத்தலியல்(வ)துவே. (24)

அருளுடைமை

வம்பு டிலாலருட் செல்வஞ்செல் வத்துட்செல் வம்பொருட்செல்
வம்பு ரியார்கண் ணுமுளவென் றேதினார் மன்னியசெல்
வம்பு தலத்துன் னருட்செல்வ மல்லது மற்றுமுண்டோ
வம்பு தியமல ரோன்றந்தை யேபுல்கு மாநிதியே. (25)

புலால்மறுத்தல்

உண்ணமு (தும்)பார்க்குதவுபுல் லாணி யொருவனந்நா
ளுண்ணவ னித்தலத் துண்ணுமை யுள்ள துயிர்நிலையு
னுண்ணவண் னுத்த ல்லெய் யாதள றென்றறித் தோர்நரகி
னுண்ணலி யாருல குண்டபெம் மானரு ணுண்மைபுற்றே. (26)

தவம்

தளினிடு மோவன் றிப் புல்கை கரக தயைவெள்ளத்தோர்
துளினிடு மோவநி யேன்வன் னிரிடச் சுடரும்பொன்போ
லொளினிடுந் துன்பம் சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கொப்பதாய்
லொளினிடு மாதவஞ் செய்யேற்கை யோபுகல் வேறில்கையே. (27)

கூடாவொழுக்கம்

வேதங்கள் காணவு மெட்டா னெழுத்து விளங்குமெட்டான்
சீதங்க ளார்மலர்ச் செல்கிக்கு வாய்த்த திருப்புல்கியான்
பாதங்கள் சேர்(நதுய்க) வஞ்ச மனத்தாற் படிற்றொழுக்கம்
பூதங்க ளாஞ் புகத்தே நுகமெ(னுந்) புன்மையற்றே. (28)

கள்ளாமை

காற்றூர் பொழிற்புல்கை மாலே யளவின் கணின் ஞெழுசு
லாற்றூர் களவினகட் கன்றிய காதலவன் ரெனலா
னேற்று னாயன தளவின் கணின்றனை வெண்ணெயுண்டல்
சாற்றூய் களவின் கட் காதலுன் விந்தையைச் சாற்றுவதே. (29)

வாய்மை

தாய்மலர் மங்கை தழைத்தபுல் லாணிவந் தாய்பொய்ய்மையும்
வாய்மை யீடத்த புரைதீர்ந்த நன்னா பயக்குமெனிற்
தூய்மன மெய்ந்நன்மை யாதேனு மின்றிச் சொல்லும் பொய்ம்மைய
னுய்மெனிந் தேனைமெய் யாளாக் கினியுன் னடியினைக்கே. (30)

வெகுளாமை

நஞ்சினத் திற்கொடி தாக நகையு முவகையுங்கொல்
லுஞ்சினத் திற்பகை யும்முளவோபிற வென்றுரைத்த
வெஞ்சினத் தீமை யெனைமேனி டாதுனை வேண்டினன்மெய்
மஞ்சினத் த(புல்கை ல)த்தாய் சகாதந்தவாரிதியே. (31)

இன்னுசெய்யாமை

அன்னவன் றன்னுயிர்க் கின்னாமை தானறி வானென்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னா செயலென்ற வள்ளுவர் வாய்மைகளும்
மின்னும் பிறருக்கின் னாமைசெய் பேதை யிருளகலப்
பொன்னுறு சோதியைக் கண்டுகொண் டேன்றிருப் புல்கையிலே. (32)

கொல்லாமை

ஆதி யருந்தமிழ் உள்ளுவ னல்லா றெனப்பட்டு
தியாதெனில் யாதொன்றாய் கொல்லாமை தாழ் தெறியெனலா
லோது முயிரைக்கொல் லாமைநல் லாறுந் துனதுதிருப்
பாத மலர்ப்பணி யான்செய்வ னோபுல்கைப் பார்த்திபனே. (33)

நிலையாமை

ஒன்றில்லை யுன்செய லல்லா னெருன லுளஞெருவன்
இன்றில்லை யென்னும் பெருமை யுடைத்திங் கெலகுதனிற்
கொன்றில்லை யென்னுங் கொலைபொயுள் ளென்புல்கைக்கோ வெனையா
ணன்றில்லை யாயி னிலையிலை யாளி னரகில்லையே. (34)

துறவு

நானோக்கி நினைசெய னின்பொரு ளென்னமெய் தல்குபுலகைச்
சேனோக்கி மாநண்ப யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான்
வானோர்க் குபர்ந்த வுலகம் புகுமென்று வையகத்து
வானோர்க்கு வள்ளுவர் மேனா (ஞரைத்த)ன ரன்புவைத்தே. (35)

மெய்யுணர்வு

கருவார் பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்சொம்
பொருள்காண் பதறிவென் றோதின ராற்றிருப் புலகைநக
ரருணாமால் சிறப்பென்னுஞ் சொபொருள் வாழ்வுடைத் தாதனினால்
வருபே ரறிஞர்கண் டேழ்பிற விடபுன்மை மாற்றுவரே. (36)

அவாவறுத்தல்

தென்னம் புனியகத் தின்ப மிடை யாரு தீண்டுமவா
வென்னுந்துன் பத்துட்டுன் பங்கெடி னென்ன விசைத்துமுன்னோர்
பொன்னின்பெண் மண்முத லாசையுட் சிக்கிப் புலம்பிநொந்தேன்
பின்னின் நெனைப்புரப் பாரில்லை புலகைப் பெருந்தகையே. (37)

ஊழ்

பற்றின் கருத்தின் படிநுண் ணீய நூல் பலகற்பினு
மற்றாந்கன் னுண்மை யறிவே மிகுமெனின் மாந்தரெல்லாங்
கற்றிங் கிருக்கினு முண்மை யறிவுகை காண்பதன்றி
முற்றும் பொருளினி யுண்டோ புல்லாணி முகில்வண்ணனே. (38)

அறத்துப்பால் முற்றும்.

பொருட்பால்

இறைமாத்ரி

கட்பறு மப்பெண் ணாரோ டரசிற் கதித்தபுலகை
குட்பெரு மாணக்கொன் டாடிந் படைகுடி கழமைச்சு
நட்பரணுறு முனா யா னாரகு னோறெனத்தன்
பெட்பெனி யோனும் பெறும்பா ரரசு பெருக்கமுற்றே. (39)

மலர்

எண்ணம் எனெனென்ப வேளை மெழுத்தென்ப விவ்விண்ணங்
கண்ணென்ப வாடி முயிர்க்கென் பதுபுலகை கஞ்சமலர்ப்
பெண்ணின்ப தாதெனன் சீரெழுத் தன்றிப் பிறிதுமுண்டோ
மண்ணின்கண் மாடு மறுமைக்கண் திடுமீவழங்குதற்கே. (40)

கல்லாமை.

நார்முற் றிடாநின்ற கல்லா தவரு நனிநல் லர்கற்
 ரூர்முற்சொல் லாதிருக் கப்பெறி னென்ப தகத்திலெண்ணெண்
 சீர்முற்றுங் கற்றவர் கல்லான்பொல் லானெனச் செப்புமெனைப்
 பார்முற்றுங் காப்பவன் காப்பான்புல் லாணிப் பதியினின்றே. (41)

கேள்வி

அத்தனை செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வ மச்செல்வஞ்செல்
 வத்துளெல் லாந்தலை யென்றுரைத் தார்புக் கை லாழ்மலர்ப்பெண்
 சித்த மனநினை சீர்த்தியைக் கேட்டுஞ் செவிக்குநிகர்
 ஒத்திடன் மற்றில தாற்செவிச் செல்வ முயர்வனவே. (42)

அறிவுடைமை

இறைவ திருப்புக்கை மாலே திருவுள்ள மென்(க)லெவ்வ
 துறைவ துலக முலகத்தொ டவ்வ துறைவதறி
 வறைவது நூல்கண் டுலகத் தியல்பறி யாதுநின்ற
 மறைவது மாறநின் பேரறி வென்று வருமெனக்கே. (43)

குற்றங்கடிதல்

பவமன்னு துன்ப வினையனு காதுபற் றுள்ளமென்னு
 மிவறன்மை யெற்றுள்ளு மெண்ணப் படுவதொன்றன் நெனநூற்
 றுவர்மன்ன னெஞ்சினெண் னுமைகண் டைவ ருடன்றுணைச்சென்
 றவனென்னு மாதிபுல் லாணிப் பிரான் ற னடியவர்க்கே. (44)

பெரியாரைத்துணைக்கோடல்

தழுவினென் றம்மிற் சிறியார்தம் மிற்பெரி யார்தமரா
 வெரட்குதல் வன்மையு ளெல்லாந் தலை யென் றுரைத்தனரான்
 முழுமுத லோன்பெரும் புல்லையிற் கண்ணனை முற்றுமைவர்
 தொழுது உவிமைபெற் றோங்குத னாளுந் துலங்குவதே. (45)

சிற்றினஞ்சேராமை

காப்பு மனநல் மன்னுயர்க் காக்க மினநலமெல்
 லாப்புக முந்தரு மென்றார் நலமென் றமைவதுநின்
 பூப்பத மெண்ணு மனமின் மெய்யன்பர் புல்லையார்
 மாப்பது மாசனி கொண்காசங் காழி மலர்க்கையனே. (46)

தெரிந்துசெயல்வகை

ஏக்காலொ ராக்கங் கருதி முதலிழக் குஞ்செய்வினை
புக்கா ரறிவுடை யாரென்ப தாற்புல்கு பூரமுதல்
போக்கா திருத்துடன் றந்தைமற் றுக்கம பொருந்தனின் றி
வாக்கா லுரைத்துண்மை வாழ்ந்தா னிரணியன் மைந்தனன்றே. (47)

வலியறிதல்

போக்கற்ற லென்றுயர் போக்கிவந் தாட்கொள் புகழுதல்லோர்
வாக்கிற் கிடைபுல்கு மாலை யுடைத்தர் வலியறியா
ருக்கத்தி னூக்கி யிடைக்கண் முரிந்தார் பலருலகி
லாக்கப் பெருவலி நீயென்று கண்டுண ராதவரே. (48)

காலமறிதல்

சீரார் பருவத்தொ டொட்ட வெரமுக றிருவினையே*
நீராம யார்க்குங் கயிறென லாற்செங் கதிர்மகற்கு
நேரா யுரைத்தொர் வரையின்க ணுட்செல தின்றிலங்கைப்
போராடல் வென்று திருவையற் றுன்புல்குப் பூரணனே. (49)

இடனறிதல்

பள்ளத் திரைகடற் சேதுவண் டாக்கப் பரிதிசுலத்
துன்னுற்ற வள்ளல்புல் லாணி யிடங்கண் டுவந்துசென்று
விள்ளற் கருஞ்சமர் வென்னுன் றெடங்கற்க வெவ்வினையு
மெள்ளற்க முற்று மிடங்கண்ட பின்னல்ல தென்பதுவே. (50)

தெரிந்துதெளிதல்

தமேவும் ிபருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தங்ககு
மமேகட் டனைக்கல் லெனக்கண்டு வான வரைவளர்வித்
துமேலு மவுணரைத் தேய்த்து மதிசயத் தோன்றதின்ற
னிமேதினி யுண்டுமிந் தோன்புல்கு பூரி லிருப்பவனே. (51)

தெரிந்துவினையாடல்

அன்றாய்ந் தவச்சொ லிதனை யிதனா லிவன்முடிக்கு
மென்றாய்ந் ததனை யவன்கண் ணிடலென லாற்கனக்க
குன்றூர்ந்த கொங்கைச் சனகியைத் தேடக் குறித்துநல்கும்
ஒன்றும்பொ ணுழியை மாருதி பாற்புல்கு பூர்முகிலே. (52)

* ஏகாரம் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சுற்றந்தழால்

நத்தாற் றிகழ்வயற் புல்லாணி நாரண னல்கருளின்
பத்தாற்சொ லாதர வாற்றொண்டர் சூழப் படுமனதே
யத்தாற் கொடுத்தலு மின்சொலு மாற்றி னடுக்கியசுற்
றத்தாற் சுற்றப் படுமென்று முன் னோர்கண் டறைத்ததுவே. (53)

பொச்சாவாமை

உறுதியுள் வள்ளுவ ரோதல்பொச் சாப்புக்கொல் லும்புகழை
யறிவினை நிச்ச நிரப்புக்கொன றுங்கொன லாலுனது
நறுமலர்ப் பாதத்தை நான்மறத் தாற்புகழ் நன்மையினிப்
பெறுவதற் கொச்செயல் காணென்புல் லாணிப் பெருந்தகையே. (54)

செங்கோன்மை

அயாவென் றுணைப்புக முந்தணர் நூற்கு மறத்திற்குமா
தியாய்நின் றதுமன் னவன்கோல் புல்லாணித் திருவரசு
தயாநிதி முன்னின்கைச் செங்கோ லிராக்க தரைவென்றன்றோ
மெய்யொளி வேதந் தருமமெக் காலும் விளங்குவதே. (55)

கொடுங்கோன்மை

மாற்றார் படையன்றி வன்கொடுங் கோல வரையல்லற்பட்
டாற்றா தழுதகண் ணீரன்றே செல்வத்தைத் தேய்க்கும்படை
காற்றா மரைப்புல்லை மாயோ னனக்குமிக் காசினியின்
மேற்றா னிவையன்றி யென்சொல்வர் சீரற்ற வேந்தரையே. (56)

வெருவந்தசெய்யாமை

சங்கோடு சக்கரஞ் சேர்புல்லை மால்கஞ்ச னுருயிரை
அங்கோட மாய்த்த தறியார்கொ லோவெரு வந்தசெய்வார்
செங்கோ னெறியொன் றிலனாய் வெருவந்த செய்தொழுகும்
வெங்கோல னுயி னொருவந்த மொல்லைக் கெடுமென்பதே. (57)

கண்ணோட்டம்

செயத்தக்க பாலத் தினுமேற்செய் தேனைத் திருவருள்கூர்ந்
துயத்தக்க லாறுசெய் யாய்பெயக் கண்டுநஞ் சுண்டமைவர்
நயத்தக்க நாகரி கம்பேண் டுபவ ரெனப்புகன்றார்
பயத்த(க்கதா)சலங் காத்தருள் புல்லைப் பதிக்கொண்டலே. (58)

ஒற்றூடல்

எத்திகதி யொற்று முறைசான்ற நூலு மிவையிரண்டுந்
தெற்றென்க மன்னன் கண்ணென்ப ரீதுன் செயல்பொருந்தும்
முற்றின்ப மன்னர் முறைமைதின் பாத முளரியின்மேற்
பற்றென்று தான்பெறு வேனோபுல் லாணிப் பதிக்கொண்டலே. (59)

ஊக்கமுடைமை

புல்லாய்வத் துள்ள முடைமை யுடைமை பொருளுடைமை
நில்லாது நீங்கி விடுமென்ப தாலுனை தெஞ்சில்வைத்தோ
ரெல்லாகும் வாழ்வர் திருப்பாற் கடவிடத் தேபிறந்த
தல்லாது நெஞ்சிற்சொள் புல்லாணி யம்பதி நாயகனே. (60)

மடியியின்மை

தெடிய திருப்புலகை நாரண னேநெடு நீர்மறவி
மடியுயி னான்கும் நெடுநீரார் தாமக் கலனெனுமக்
கொடிய வினையனு காநெளி யேனைநின் கோகனகத்
தடியிற் படியவைத் தாண்டுசொன் டா(பென் னருட்கடலே.) (61)

அருள்வினையுடைமை

அருள்வினை செல்வத் திருப்புலகை பூரண்ண லேமுயற்சி
திருவினை யாக்கு முயற்றின்மை யின்மை புகுத்தினிடும்
பெருகதின் குட்பணிக் காளாய் முயற்சிபெற் றுந்திருவே
தருக முயற்றின்மை யாங்கனி திருந் தகையெனக்கே. (62)

இடுக்கணழியாமை

எடுத்துது வேயி னிசைவாக தேவன்புல் லைக்கிறைநீர்
தடுத்தா ரணியிற் சிறியனை நாடி நகைமகிழ்ச்சி
கொடுத்தாள்வ னோவீடுக் கண்வருங் கான குகவதனை
யாடுத்தார்வ தஃதொப்ப தில்லென லாற்ற னடியெனன்றே. (63)

அமைச்சர்

ஒலகைத் தெரிதலுந் தேர்ந்து செயலு மொருதலையாச்
சொல்லலும் வல்ல தமைச்சலு நியமைச் சக்கொடுத்த
வல்லவ மென்றுகை வல்லவள் பொன்மகள் வல்லவதென்
புலகையில் வந்தனை வந்தனை செய்யப் புனியெங்குமே. (64)

சொல்வன்மை

உற்ற வுரைகள் பலசொல்லக் காழுறு வர்மன்றமா
சற்ற சிலசொல்ல நேற்று தவரென வாயசில
சொற்றாதி யாதுனை வஞ்சகர் பாற்பல சொற்சொலக்கா
முற்றலைத் தேன்கனி தீர்த்தருள் புல்லை முகில்வண்ணனே. (65)

வினைத்தூய்மை

எடுக்கப் படாவிடுக் கட்படி னும்மீனி வந்தசெய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவரென்பர் நானினி நல்லுரவாற்
நடுக்கிட் டினிவரல் செய்யக்கண் டென்னைச் சிரிப்பரன்கு
வடுக்கட் பிராட்டி மனாபுல் லாணியென் மன்னவனே. (66)

வினைத்திட்டம்

யாவுங் கடைக்கொட்கச் செய்துக்க தாண்மை யிடைக்கொட்கி
னெற்
ருவிழு மந்தரு மென்பத னாலு னடிமிசைநீங்
காவிருப் பம்பெற் றமைதற்கு வந்து கருணைசெய்வாய்
மாவடி மண்பனி முன்கேட்கும் புல்லை முதற்பொருளே. (67)

வினாசெயல்வகை

ஆட்சிகொள் துழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்த லத்துணிவு
தாழ்ச்சியுட் டங்குத ற்தென லால்விசை யற்குநன்னுய்க்
காட்சிதந் தெண்ணம ரிற்றுணி வெய்தக் கலக்கமுரு
மாட்சிமெய்து ஞானம் புகன்னுன் றிருப்புல்லை வாழ்கண்ணனே. (68)

தூது

துன்றிய வன்பறி வாராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்
கின்றி யமையாத முன்றென லாலமை வேனிவனே
சென்றிட (வேண்டு மெ)னத்தூது புல்லைச் செழுமுகிலு
நன்றிசைத் தன்று பொறைபோன் விடுத்தன னுட்டினுக்கே. (69)

மன்னரைச் சேர்த்தொழுகல்

பதினா லுலகிற்கு மன்னவன் புல்லைப் பதியரிய
முதலோ னருளுறப் போற்றுதெஞ் சேமுன்ன வன்மறுத்தாற்
கதியேது போற்றி னரியவை போற்றல் கடுத்தபின்னேற்
றுதல்யார்க் குமரிதென் றேதினச் வன்னுவ ருண்மையுற்றே. (70)

குறிப்பறிதல்

(மொண்டோதம் பெய்முகில் வண்ண) முகத்தின் முதுக்குறைந்த
துண்டோ வுலப்பினுங் காணினுந் தான்முத் துறுமெனலாற்
பண்டோ ருலகர்க்குன் பாதத்திற் கொக்கும் பதுமமலர்
கண்டோதி னுர்முகத் திற்கிணை யாய்ப்புல்கைக் காவலனே. (71)

அவைவயறிதல்

அடைபே ருணர்வத் திருப்புல்கை யா(னிடத் தா)முணர்வ
துடையார்முற் சொல்லல் வளர்வதன் பாத்தியு ணீர்சொரிந்தற்
திடையே திடத்ததின் புன்கனி யேற்றிநெஞ் சேபயனென்
படையாழி நாதன் கவிதா யகன் (புகழ் பாடுவையே). (72)

அவைவயஞ்சாமை

பல்லா டிரம்பெருங் கோடியன் டங்கள் பணியறிற்
புல்லாணி மெய்யரைப் போற்றுது பொய்யரைப் போற்றல்கற்றுங்
கல்லாமை கல்லா தவரிற் கடையென்ப கற்றறிந்து
நுல்லா ரவைவயஞ்ச வாரென மேலவர் நாட்டினே. (73)

நாடு

இளமைந்தர் மாதர் செறிவோங்க வன்பிணி யின்மைசெல்வம்
விளைவின்ப மேம மணியென்ப நாட்டி ந்கிவ் கைந்துமிக்க
வளமென்ற பாண்டிதன் னாட்டிற் திருப்புல்கை வைகுந்தமே
லுளனங் கிருத்து நிறைத்தா னுலகி னுயிர்க்குயிரே. (74)

அரண்

திலையுடை வேந்தர்க்கு வன்னுவர் சொன்மணி நீகுமண்ணு
மலையு மணிநிழற் காடு முடைய தாண்வகுத்தார்
கொலைபுரி கூற்றமெம் மேல்வரும் போதுபொற்கோதைமகி
ழல்கடல் வாய்ப்புல்கை யச்சதன் பாத மரணெமக்கே. (75)

பொருள்செயல்வகை

அருளான னுமெனப் புல்கைவந் தாய்பொரு ளல்லவரைப்
பொருளாகச் செய்யும் பொருளல்ல தில்லை பொருளெனலாற்
நிதவார் பொருட்செல்வ மெங்கணுந் தானின் திருவருளால்
வரு(மாதலா) லுன்கை மெய்ப்பொரு ளாக வழுத்துவனே. (76)

படைமாட்சி

மீனவ தாரன் திருப்புல்கைக் கண்ணனம் மேலவன்சே
ரன்னென் லாலன் நடற்படை நூற்றுவு(ர்க் க)ற்றதன்றோ
ஹனயில் வேற்கை நிலைமக்கள் சால வுடைத்தெனினுந்
தானை தலைமக்க ளில்வழி யில்லெனச் சாற்றுவதே.

(77)

படைச்செருக்கு

மாட்புரி கைவேல் களிற்றொடு போக்கி வகுபவன்மெய்
வேல்பறி யாநகு மென்னுமல் வீரரை மேன்மூடினி
னூல்பயில் கண்வளர் புல்லைப்பி ரான்கற்ப காடனியிற்
சேல்புரை கண்ணிய சின்புறச் செய்வனத் தேவரென்றே.

(78)

நட்பு

பகர்தற் கரிய பரமன்புல் லாணியன் பத்தர்கனொஞ்
சகமவர் மேனிய மைந்தரு னுண்மை யறிந்துமது
திகர்சொன் முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்தக
நகநட் பதுநட் பெனவன் னுவர்மு னனின் றனரே.

(79)

நட்பாராங்கதல்

சொல்லா எழச்சொல்லி யல்ல திடித்து வழக்கறிய
வல்லார்நட் பாய்ந்து கொளலென லாலல் வகையுரியா
சில்லாது தாழ்ந்துனைச் சொல்லாது தின்ற லெனக்கு தின்று
ளல்லாதொ ராதர வுண்டோபுல் லாணியி லச்சுதனை.

(80)

பழமை

அழையாணை முன்வரும் புல்லைப் பழம்பொரு ளாங்கருணை
மழையா னடிக்கட்பண் மில்லெனை யாவர் மதிப்பர்செந்த
மிழையாய் திருவன் னுவர்விறை யார்விறை யாப்படுப
பழையார்கட் பண்பிற் றலைப்பிரி யாதார் பசித்தென்பவே.

(81)

தீநட்பு

காதுதின் னுமம் புதுதுயின் னோபொய்க் கனவினுமின்
னுதுமன் னோவினை வேறுசொல் வேறுபட் டார்தொடர்வென்
றோது முரையினைக் கேளாது தீயரு னூற்றனன் காண்
யாது திருவரு ளோபுல்லை யூரி லெழுமுகிலே.

(82)

கூடாநட்பு

பன்னா நின்ற தொழுதகை யுள்ளும் படையொடுங்கு
மொன்னு ரழுதகன் னீரு மனைத்தென் றுரைக்கவஞ்ச
ஏன்னுரை யேன்படைத் தானோவு னுத்தியி லன்றுதித்தோன்
பொன்னுகம் புல்லையிற் பூத்தவ னே (பழம் புண்ணியனே). (83)

பேதைமை

இக்க னெருமைச் செயலாற்றும் பேதை மெழுமையுந்தான்
புக்கழுந் தும்*மள நென்னுல்வன் பேதையென் போலியர்யார்
கைக்கு மெய்யாயு னருள்பெற வேண்டுங் கணக்கதற்குத்
தக்க வகையொன்று சொல்லாய் புல்லாணித் தயாதிதியே. (84)

புல்லநிவாண்மை

ஏது முதலா (வ)றிவீலா னெஞ்சுவந் தீதல்பிறி
தியாதாமில் லெபெறு வான்றுவ மென்பதென் னிப்புல்லையூர்
தாதனை நோக்கித் தவம்புரி யாது நலமில்லாபாற்
காதனி னோடலைத் தீர்மக்க னேபலன் காண்பதென்றே. (85)

இகல்

பகலன்ன சீலம் படைக்குமின் பத்துளின் பம்பயக்கு
மிகலென்னுந் துன்பத்துட் டுன்பங் கெடினென் திசைத்ததனாற்
புகலுன் மலரடி யென்றோர்க் கிகந்(றுன்பப்) புன்மையுரு
தகலு மனுகுநின் பேரின் பத் தென்புல்லை யாதிபனே. (86)

பகைமாட்சி

பூனா முலைப்புல்லைப் பூமேலு மங்கை புணர்ந்தருள்கல்
பாணு விகாடுத்துங் கொளல்வேண்டு மன்ற வடுத்திருந்து
மாணாத செய்வான் பகையென்னுத் தத்திர மன்னர்க்கென்றார்
நீணு னிலம்புரத் தோயன்றுண் டோனித் நெறியுளக்கே. (87)

பகைத்திறந்தெறிதல்

கோளின்றி நாளும் பகைநட்பாக் கொண்டொழு கும்பண்புடை
யானல் றகைமைக்கட் டங்கிற் றுலகென்ப தற்றுநட்பை
நீணும் பகைகொண்டு தின்றேனைப் புல்லையி னின்மகிமைத்
தாளின்வைத் தாளினித் தாளினம் போருகத் தாளின்பனே. (88)

*ம்-விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

உட்பனக

அன்போ ஞ்னைப்பணி யார்(மனம் போல்வல்) லரப் பொருத
பொன்போலத் தேயு முரப் பொரு துட்பகை யுற்றகுடி
யென்போர்முன் னேனரென துட்பகை காம மி(கன்)முதலாந்
துன்போட மாற்றிச் சுகானந்தந் தாபுக்கைச் சுந்தரனே. (89)

பெரியாரைப் பிழையாமை

ஆந்தவப் பேறுமெய் யர்க்களிப் பாய்புல்கை யாழிசங்க
மேந்தரி யேந்திய கொள்கையார் சீறி னிடைமுரிந்து
வேந்தனும் வேந்து கெடுமென லாற்கயி லன்செருளிக்
காந்தவின் மாய்ந்தா ரறுபதி னாயிரங் காவலரே. (90)

பெண்ணழிச்சேறல்

அறிவுகொண் டஞ்சுதற் கஞ்சாது (தன்)மனை யாளையஞ்சு
மறுமைபி லாளன் வினையாண்மை வீறெய்த லின்றடக்கப்
பெறுமனைக் கஞ்சி யியமனைக் கெஞ்சி(ய) பேதைடரா
யுறுமவர்க் கென்பய (னுண்டாந்) திருப்புல்கை பூரவனே. (91)

வரைவின் மகவிரி

மாதில கப்பெறு மார்பா மகிதல வாணுதற்கு
மாதில கப்புல்கை வாழ்முகுந் தாதம் மனைபொருந்தா)
தேதில் பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்க மிகுட்டறையி
லேதில் பிணந்தழிஇ யற்றெனு (நூற்பொரு ளெண்ணிலனே.) (92)

கள்ளாண்மை

கோணுத நானென்னு நல்லான் புறங்கொடுக் குங்கள்ளென்னும்
பேணுப் பேருங்குற்றத் தார்க்கென்பர் புல்கைப் (பிரான்வெறுக்க)
லீணு மயக்குற்று மெய்மயக் குற்ற லெறிமயக்கன்
ளு(ணுல்வ) குங்குற்ற மோதுவர் மேற்குற்ற மொன் றில்கையே. (93)

கூது

தீதின் முயலுஞ் சிறுமை பலசெய்து சீரழிக்குஞ்
சூதின் வறுமை திருவதொன் றில்லெனல் குதுரக
கேதனன் கேடமைந் தானவன் நீயுரை கேட்டவைவ
ரோதுவெங் கானடைத் தோர்புல்கை மாவினங் குயிந்தனரே. (94)

மருந்து

காற்றழ கையமொத் தற்ற தறிந்து கடைப்பிடித்து
மாறல்ல துயர்க்க துவரப் பசித்தென வள்ளுவர்நூல்
கூற லறித்துடல் பேணுந லுன்னடிக் கோகனகப்
பேறு பெறுந்தவஞ் செய்யவன் ரோபுக் கைப் பேசின்பனே. (95)

குடிமை

அகிலாண்டம் யாவு மரணித்தத் தாள் கொண் டளத்தபுக் கை
தகராதி வைகுந்த நாராய னுநகை யீகையின்சொ
ரீதழாமை நான்கும் வகையென்ப வாய்மைக் குடிக்கென்பது
சகமே லுனைத்தொழும் அன்புடை பார் குடித் தன்மையதே. (96)

மரணம்

மனைவாழ் லினைமெய் யென நம்பி (புன்னை மறந்த) குன்றி
ளையாரூங் குன்றுவர் குன்றுவ குன்றி யகையசெயி
னெனவோதி புஞ்சிறி யேன்மலை போற்பழி யெய்திதின்று
தானியே தளர்ந்தனன் தஞ்சப்புல் லாணித் தயாதிதியே. (97)

பெருமை

மணச்செல்வி யாய்மலர் மாதுறை புக் கைச்செல் வாசிறியா
குணர்ச்சியு ளில்லைப் பெரியாரைப் பேணிக்கொள் வேமென்னு
நோக்
கெணிச்சொலு நூலென் னளவிற்கண் டேன்கண்ட தென்னெனினீ
யகைச்சகு ளன்பரைப் பேணிக்கொள் ளாமை யகமுதித்தே. (98)

சரன் குணம்

கருடற்கு நாயகன் புக் கைப்பி ரான் (கழல் காட்டு) மின்மை
யொருவற் கிளிவன்று சால்பென்னுந் திண்மையுண் டாகப்பெறி
னருமைச்சொல் யான்கண்டு சாட்புசற் றேனுமில் லாதுலக
விருளிற் கலங்க லிளிவென் னுரைப்ப ரெவருமின்றே. (99)

பண்புடைமை

கோல வளம்புக் கைக் கோவித்தன் நன்மதிக் கூர்மையற்று
மேலும்பண் பற்றுதின் றேற்குஞ் கூர்வித மெவ்விதமோ
தூல்வன் னுவரன் றரம்போலுங் கூர்மைய ரேனுமரம்
போல்வரமக் கட்பண்பில் லாதவ ரென்னுமிப் ப்தலத்தே. (100)

நன் றி யி ல் செ ல்வம்

கெடாதுல கெங்கணுங் கீர்த்தியென் றேசொலக் கேட்டுநச்சப்
படாதவன் செல்வ நடுநூ ந ணச்சு மரம்பழுத்தற்
றடாதுசெய் நன்றியில் செல்வததர் பாற்சென் றகைந்துநொந்து
விடாதெமக் கின்பங் கொடாது விடான்புக்கை மேலவனே. (101)

நா ணு டை மை

ஏணுடை மாந்த ருலகத்து னோரி ழிகுமத்தா
ஐணுத னுணுத் திருநுத னல்லவர் நாணுப்பிற
நீணில மேலென வோதுதல் கண்டுநின் றெப்பழிக்கு
நாணில னாயத்திரிந் தேனைவந் தான்புக்கை நாயகனே. (102)

கு டி செய ல்வகை

திருகற் படாத மன(த்திடத் தாற்)குடி செய்வலென்னு
மொருவற்குத் தெய்வ மடி தற்றுத் தானமுந் துறுமெனலா
லருமக்கள் புக்கையிற் றெய்வச் செயலென் றறிந்துகுடி
பெருகச் செயிற்றெய்வ முற்றுறற் கையமென் பேசுவதே. (103)

உ முடி

தெட்டலங் கைக்கொள்கர் பின்னவ ரென்னநின் றோர்புக்கையோர்
மூட்ட முழுக்குடி வல்லவ ராகமுன் பாயுமுதுண்
டிட்ட நிலத்தின்க ணேரினு நன்று லெருவிடுதல்
கட்டபி னீரினு நன்றதன் காப்பென்பர் கற்றவரே. (104)

இ ன் மை

தின்று நெருப்பினுட் டுஞ்சலு மாகு நிரப்பினுள்யா
தொன்றுங்கண் பாடரி தென்றுகண் டோர்புக்கை பூர்நெடியோன்
மன்றலம் போருகச் செலவிடைச் சேர்ந்துநல் வாழ்வுபடைத்
தென்று மநந்த சயனனென் றுயின னேத்துதற்கே. (105)

இ ரவு

கழிவின் றிரக்க விரத்தக்கார்க் காணிற் கரப்பினவர்
பழிநர் பழியான் றெனலாற்றென் புக்கைப் பதியிற்சென்றே
னழிவின் றி வாழும்பொ ணண்ணலைப் போற்றி யருளிரந்தேன்
பொழியின்ப நல்கில னென்னிலென் மேலென் புதும்பழியே. (106)

இரவச்சம்

ஓரையெல் லாம்பெறு லாப்புல்கை (யாற்சென் றி)ரப்பனிரப்
பாரையெல் லாமிரப் பிற்கரப் பாரிர வன்மினென்று
சீரையெல் லாமெடுத் தோதிடல் கண்டு தெளிந்துகொள்ளா
பூரையெல் லாஞ்சுற்றி வன்கண்ணர் பாற்சென் றுழலுநெஞ்சே (107)

கயமை

செஞ்சொற்க ணன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவல் மிலரெனுஞ் சொற்பொரு ளைர்மைகண்டு
வஞ்சக் கயவரிற் சேராது புல்கை வரதனிரு
கஞ்சத் திருவடி காண்டற்கு வேண்டுகுங் கருத்தெமக்கே. (108)
பொருட்பால் முற்றும்.

காமத்துப்பால்

துணையணங்குறுத்தல்

அலாபுதன் பின்னவன் யார்க்குமுன் னோன்புல்கையண்ணக்வெற்பிற்
சொலாயிழை பேரெழி லென்னை மயக்குமற் தோவணங்கு
கொலாய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை மாதர்கொன் மாலு
மென்னெஞ்
கலாவு புகழ்த்தமிழ் வள்ளுவ ரோதுத லொப்பென்னவே. (109)

குறிப்பறிதல்

ஆக்கத்தெண் ணீரமு தந்நா ளமரர்க் களித்துமுது
மாக்கட்கிந் நாளெய்தப் புல்கைவந் தோன்வரை மங்கைகண்ணே
ஓக்கத் தவன்கண்க ளொத்திட லாற்கண் ணெடுகண்ணினை
நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்க ளென்ன பயனு மிலவென்பவே (110)

புணர்ச்சிமகிழ்தல்

புனரியகல் வித்து மகிழ்ந்துதாய் விழுவார்மென் றேட்டியிலி
லிலியுகொ டுமரைக் கண்ணு னுலகென் றிசைத்தல்கண்டு
கனியித முண்டெனைத் தோய்ந்தின்ப வாரியிற் கண்டுயின் றுன்
தனிமலர்த் தாமரைக் கண்ணுன்புல் லாணித் தலைவன்வந்தே. (111)

நலம்புனைந்துரைத்தல்

நிலை லுறுமலர் காணின்மை யாத்தெந்நு சேயிவள்கண்
யலர்காணும் பூனொக்கு மென்றுயர்ந் தோர்முன் பகர்தல்கண்டு
முலர்மாது வாழ்புல்கை மாயோன் பொருப்பின் மடமயிற்
நிலைமே புனைந்து சொலகேண்டு மோனிளி தானுரினே. (112)

காதற் சிறப்புரைத்தல்

மயிலியற் பூமங்கை மன்னன்புல் லாணி வரைக்கணின் சொற்
குயிலொடு யான்கொண்ட நட்பிற்கு வேறெருக் குமோயு ட்ப்பொ
டுயிரிடை யென்னமற் றன்ன மடந்தையொ டெம்மிடைநட்
பியல்பென வன்னுவர் காதற் சிறப்பிற்சொ லீதன்றியே. (113)

நாணுத்துறவுரைத்தல்

தறுந்துள வப்புயத் தோன்புல்லை நாட்டொரு நங்கையினு
லுறந்தனி யாய்மட லூர்தற்கு மாலைபுற் றென்னெருடலைக்
குறுந்தொடி தந்தாண் மடலொடு மாலை யுழக்குந்துய
ரறிந்துகொ ளீரென வன்னுவர் சொல்லுத லத்தன்மையே. (114)

அலரறிவுறுத்தல்

அலர்மகள் சேர்புல்லை யச்சுத னாட்டி னாகுக்குணத்தை
யலர்செயல் கண்டுகொண் டேனயல் யாவ ரறிவரினை
யலர்வரு சீர்மல ரன்னகண் ணானரு மையறியா
தலரெமக் கீந்ததிவ் ளுரெனல் பேசலு மமைத்ததுவே. (115)

பிரிவாற்றுமை

பொன்கண்ணர் புல்லை யகுட்கண்ணர் முன்புணர்ந் தோர்பிரிவு
பின்கண் ணறச்சொல்லின் மேவலென் னுரை பிரிவுரைக்கும்
வன்கண்ண ராயி னாரிதவர் நல்குவ ரென்னுநகை
நன்கென்ன வன்னுவ ரின்கன்னல் போல நலின்றனரே. (116)

படர்மொசிந்திரங்கல்

அன்புசெ யின்பங் கடன் மற்றுக் காம மஃதடுங்காற்
றுன்ப மதனிற் பெரிதென வன்னுவர் சொல்லியதாற்
றென்புல்லை பூரர் செயலென்ன மேவெனச் சேர்ந்தவனினோர்
பிக்பிரி வாற்பெற்ற ஓன்பமற் றின்பம் பெறுவதற்கே. (117)

கள்ளிதுப்பழிதல்

வானோர்க் கிறைபுல்லை மால்வரக் கண்டு வராதலின்று
சேனோக் கிரங்கிக் கலுழமு தென்புத் திதுமெனத்
தானோக்கித் தாமே கலுழ மிதுநகத் தக்கதுடைத்
தேநோக்கி முன்பின் வருந்தலென் றெள்ளற் கிடப்பெற்றதே. (118)

பசப்புநுபநுவரல்

மறந்தார் மனத்தினை விட்டகன் ரூர்புலலை மாமகன்பாற்
சிறந்தார் மயலிற் பயந்தெனென் றூரவர் செய்கைவிள்ளா
ரறந்தானன் மேபசந் தாளின னென்பதல் லாலிவளைத்
துறந்தா ரவரென்பா ரில்லென வன்னுவர் சொல்வதொத்தே. (119)

தனிப்படர் மிகுதி

பொன்னூர் மார்பினன் புல்லாணி பூரன் புணருதல
முன்னு திருக்கிலென் மின்னாசை கொள்ளு மொகுதலையா
னின்னாது காமங்காப் போல விகுதலை யானுமினி
தன்னு னுரையுன்மை யுன்னு ளின்னா ளி லதிவிக்கவே. (120)

றினைந்தவர்புலம்பல்

வள்ளல்புல் லாணியெம் மால்புணர் சீர்மற வேன்வகுத்தம்
தள்ளவொண் னுதெனில் யான்மறத் துய்வதெத் தன்மைநெஞ்சிற்
கொள்ள(ன்) மறப்பி லினவனுவன் மற்றொன் மறப்பறியே
னுள்ளினு முள்ளஞ் சுடுமென் பவர்சொல் லுறுதிகண்டே. (121)

[கனவுநிலையுரைத்தல்

மாதவர் புலலை மலர்மே லீகுந்த மடந்தைமன்ன
சாதவ ரென்(முன்) கனவில்லந் தென்னை யனைத்தனர்காண்
காதலிற் காதலர் தூதொடு வந்த கனவினுக்கி
யாதுசெய் வேன்கொல் விருந்தெனி லென்னினி யான்
செய்வதே. (122)

பொழுதுகண்டிரங்கல்

பலவா யொன்றாய்தின் நெனையாண்ட புலலைப் பதித்திசுமங்
கலவாசு தேவ ரகலா தகலுமிக் காலங்கண்டோ
குலவாசைக் காதல ரில்லழி மாலை கொலைக்களத்தே
திலர்போ லவரு மெனத்தேர்ந்து வன்னுவர் செப்பியதே. (123)

உறுப்புநலனழிதல்

படியொடு லான்பணி (யும்)புலலை மாயன் (பனிவரையிற்)
பிடியொடு நேர்வார் பிரிவைச் சிதையுறுப் பேணிளப்புங்
கொடியொடு சேணிற் செலுங்கொடி யார்கொடு மையுரைக்குந்
தொடியொடு தொல்கனின் வரடியு தேரளெனச் சொல்லல்
கண்டே. (124)

நெஞ்சொடுகினத்தல்

சுவையின் னீதமுண்டு சென்றவர் புல்லைவந் தோருழைச்செல்
லுவைகண் னொடேக வரைக்காண்டற் கோருத் தாதெனைநீ
திவையுள்ள மேலன் னாகுங்கண் னுங்கொளச் சேறிநெஞ்சே
யிவையென்னைத் தின்னு மவர்க்காண் லுற்றென்

நிசைத்தனரே. (125)

நிறையழிதல்

அணிமலர் சூடி யிதப்பேசி யென்னை யணையமனந்
துணி புல்லு வெண்ணெய் நுகர்மாயக் கன்வன்சொற்

கண்டுகொண்டேர்

மணிமொழி வள்ளுவர் தாமெனக் காசுப்பன் மாயக்கன்வன்
பணிமொழி யன்குநம் பெண்மை யுடைக்கும் படையென்றதே.

(126)

அவர்வரின்விதும்பல்

கண்ணாரப் பூம்பொழிற் புல்லாணிக் கண்ணன் கமலத்தினெண்
கண்ணாரத் தன்முன் கலந்தான் பசப்புக் கலந்ததின்றென்
கண்ணாரத் தின்புயத் தோடு யினிக்காண் கமற்கொண்கனைக்
கண்ணாரக் கண்டபி னிங்குமென் மென்றோட் பசப்புக்களே. (127)

குறிப்பறிவுறுத்தல்

அனைந்தருள் புல்லுத்தண் ணத்துறை வன்றணந் தானெனல்யான்
கணத்தறிந் காண்ப னதற்குமுன் கைவளை காட்டி ந்றவன்
துணிந்து பிரிவினைச் சொல்லுதன் முன்னத்தண் ணத்துறைவன்
றணத்தமை நம்மினு முன்ன முணர்ந்த வளையென்னவே. (128)

புணர்ச்சிவிதும்பல்

பாடற்பண் செந்தமிழ் ழாழ்வார்சொற் புல்லுப் பதிபுணர்ச்சி
நாடற்கென் றெய்திலன் சென்றனெஞ் சென்செய்யு நான் கலவி
பாடற்கின் றாடற்கட் சென்றோம்மற் றேழி யாதாமறந்து
கூடற்கட் சென்றதென் னெஞ்செனல் போலிக் குலையத்தே. (129)

நெஞ்சொடுபுலத்தல்

உவணந் தனைக்கொண்ட புல்லையுள் ளோர்திரு வுள்ளம்பொன்போ
லவரங் கிருத்த லறியா தெனைவிட் டவரிலுற்றாய்
கவனஞ் சேறியுநெஞ் சேயவர் நெஞ்சவர்க் காதல்கண்டு
மெவனெஞ்சே நியெமக் காகாத தென்ன விசைத்தலொத்தே. (130)

புலவி

மூக்கட் புராரிக்கு முன்னின்ற புலவி முகில்புலவி
கைக்கச்செய்தெனை மேனிடு மோசெய் கலவியின்மு
யக்கத்திற் குப்பமைந் தற்குற் புலவி யதுசிறிது
மிக்கற்கு லிள விடலென்று வள்ளுவர் விள்ளுவரே.

(131)

புலவிநுணுக்கம்

புல்லாணி மால்வெற்ப கண்ணுற் பொசிப்பர் பொருள்விழையன்
பில்லாநின் மாபுகைத் தீண்டென்முன் வள்ளுவர் பெண்ணியலா
நெல்லாருங் கண்ணிற் பொதுவுண்பர் நண்ணென்ப தத்தநின்மார்
பல்லா குழல்சொற் புலவி நுணுக்க மறைந்தனரே.

(132)

ஊடலுவலக

பூமின் கொழுநன்றென் புல்லாணி நாட்டிற் புணர்ச்சியினுந்
தோமொன்றி லார்க்குநன் றூடல தின்பஞ் சொலற்கெளிதோ
யாமென் தறிஞ் குணலினு முண்ட தறலினிது
காமம் புணர்தலி னூட லினிதெனக் கண்டனரே.

(133)

காமத்துப்பால் முற்றும்.

திருப்புல்லாணிமாலை முற்றிற்று.

பறைய பதிப்பின் முகவுரை.

தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவராற் செய்யப்பெற்ற திருக்குற
ளின் திட்டபுட்பம்பொருத்திய கருத்துக்களைத் தொன்றுதொட்டுப்
பல தமிழ்ப் பெரும்புலவரும் தத்தம் பாடலுக்கிடையே வேண்டு
மிடங்களில் எடுத்தாளுவது பலருமறிந்ததே.

அம்மட்டினமையாது “முன்னோர்மொழி பொருளேயன்றியவர்
மொழியுர், பொன்னேபோற்போற்று”வாராகித் “தெய்வத் தொழா
அன் கொழுநற் றெழுதெழுவான், பெய்யெனப்பெய்யும் (பெரு)
மறை” யென்றவப், பொய்யில் புலவன் பொருளுரை”* என மணி
மேகலையிற் சீத்தலைச் சாத்தனாகும், “சார்புணர்ந்து சார்பு கெட
வொழுதின்” எனவும், “வேண்டுகால் வேண்டும் பிறவாமை”
எனவும் திருக்களிற் றாப்பாடியாரில் உய்யவந்ததேவரும், “தலைப்
பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி, வலைப்பட்டார் மற்றையவர்” என

* மணிமேகலை காதை 22, அடி 59—61.

நெஞ்சவிதோதிற் கொற்றவன் குடி உமாபதிசிவாசாரியரும், சொற்ருடர்களாகவும். மூழுச்செய்யுளாகவும் அருமைபாராட்டி எடுத்தாளுவாராயினர்.

பின்னுஞ்சிலர், திருக்குறளினோரோரதிகாரப் பொருளுக்கும் ஒரொரு சரிதத்தை உதாரணமாக நாட்டி, அதனைமுடிக்கும் ஒரொரு குறள் வெண்பாட்டை யிறுதியிற்கூட்டி, வேற்றுப்பொருள்வைப் பெண்ணுமணி பெற வெவ்வேறு பாமாலைகளுஞ் செய்துபோந்தனர்.

அப்பாமாகைகளாலனா-சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா, சிவசிவ வெண்பா, இரங்கேசவெண்பா, வடமலைவெண்பா என்று மிவைகளாம்.

இம்முறைபற்றியே இப்பாமாகையும், திருக்குறளின் ஒரோரதிகாரத்தின் ஒரொரு குறட்பாவை மேற்கோளாக வைத்து அதற்கிசைந்த விஷயங்களாயமைத்துத் திருப்புல்லாணியிற் கோயில் கொண்டெழுந்தருளிய தெய்வச்சிலைப்பெருமான்பேரிற் ரோத்திர ரூபமாகிய 183 கட்டளைக் கலித்துறைச் செய்யுளால் இயற்றப் பட்டிருக்கிறது.

இதில், கட்டளைக்கலித்துறையுள், குறள்வெண்பாவையமைத் திருக்குந்திறமையினருமை பாராட்டத்தக்கதே. இசையாலும் எதுகை மோனைகளாலும் ஒன்றற்கொன்று வேறுபட்ட விருதிறப் பாட்டி நகேகதேசத்தில் ஐக்கியத் தோன்றப் பாடுமிடத்துண்டாகு மிடர்ப்பாடு பலவாதலால், ஒரோவழி மேற்கோளில் ஒரோரெழுத்து விரித்தும், தொகுத்தும், வகையுளிகொண்டும் படிக்கத்தக்கதாயிருக்கிறது. இடையிடையே சிலகுறள்களுக்குள்ள அதிகாரப்பொருளைக் கருதாது, தோத்திரத்துக்கேற்றவாறு பிறிதுபொருள்கொள்ளவும் சொற்களை பொருட்சுவை சுருங்கவும் பாடப்பட்டிருக்கிறது.

ஒரு பிரதியே கிடைத்தமையால், பிழையறப்பரிசோதிப்பதற்கும், சிதைந்த இடங்களில் உண்மைப்பாடங்கண்டெழுதுவதற்கும், இயலாமற்போயிற்று, ஆயினும், ஒருவாறு இடையிடையே விழ்ந்திருந்த எழுத்துப்பிழையைத் திருத்தியும், சிதைந்த இடங்களில் வேண்டுஞ் சொற்களைப் பிறைக்குறி () கொடுத்தமைத்தும் இம் முறை வெளியிடப்பெறுகிறது. இப்பாமாகை இயற்றியவரது பெயர் முதலியவொன்றும் நன்கு விளங்கவில்லை. விளங்கியபின் வெளியிடப்படும்.

இந்நூலெழுதிய ஏட்டுப்பிரதியைச்சங்கத்துக்குக்கொடுத்துதனிய னோதுஸம்ஸ்தானவிதவான் ஸ்ரீமத்-ரா. ராகவையங்காசுவர்களுக்கு இச்சங்கத்தார் நன்றிபாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இங்ஙனம்,

திரு. நாராயணய்யங்கார்,

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர்.